

Ierombolt szíriai templom

MÉREGTELENÍTŐ

2018.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Ez a decemberi újság nehéz feladat számunkra: szeretnénk az adventi lelki ráhangolódásban segíteni, azután megcsillantani a Karácsony ragyogását, fényét, végül pedig visszapillantva hálát adni az eltelt év minden ajándékáért. S természetesen humorral befejezni minden szép, okos gondolatot, mert a nevetés úgy kell a léleknek, mint tápsó a szobanövényeinknek.

Hát így ülj neki az olvasásnak, mert nagyon reméljük, hogy már okos időbeosztással készülsz az Ünnepre, s ebbe belefér az olvasás, egy-egy szép vers ízlelgetése is.

Talán segítség, ha rátekintesz az életedre:

Mi volt az éved legszebb eseménye? Miért vagy hálás leginkább?

Mit tennél másként, mint akkor, a hirtelen indulat perceiben? Kit szeretnél megengesztelni?

Mit sajnálsz, melyik kimondott szót, vagy melyik elmaradt simogatást? Mit szeretnél bepótolni, amíg még lehetséges?

Sok-sok érzés és szó vár most kimondásra, adj nekik időt, teret.

Így én el is hallgatok, beszéljenek a következőkben a rímek, a történetek, a szép és bölcs szavak, és a végén egy jóízű nevetés.

S ha már megajándékozhattunk az évek során annyi szépséggel, annyi inspiráló gondolattal, most egy gyönyörű ősi ír áldásba foglaljuk bele szívünk minden szeretetét:

*Áldott legyen a fény, mely Rád világít,
és a fény, mely Benned van.*

*Az áldott napfény sugározzon be
Téged,
melegítse fel szívedet, míg úgy nem
lobog, mint a kandalló tüze.*

*Így minden idegen jöhet melegezni
Hozzád, s minden barátod is.*

*Sugározzék két szemedből a fény,
mint az ablakba állított gyertyák fénye,
mely a viharban vándorlókat hívogatja.*

*Áldott legyen a Rád hulló lágú, édes
eső.*

*Hulljanak lelkedre a cseppek,
és csalogassák ki a virágokat,
hogy illatukkal megteljék a levegő.
De legyen áldott a nagy vihar is,*

*és rázza meg lelkedet, hogy
fényesre és tisztára mossa, és sok
kis tavacsskát hagyjon hátra,
amikben megcsillan az ég kékje, és
időnként egy csillag is.*

*Áldott legyen a föld, az egész
földkerekség,
hogy mindenütt kedvesen fogadjon,
bármerre is vezessen utad.*

*Legyen puha a föld, amikor a nap
terhétől fáradtan lepihensz, és
legyen könnyű,
mikor majd kinn fekszel alatta.
Oly könnyen terüljön el fölötted,
hogy lelked kiröppenhessen,
és elszállhasson, és elérje
útja végén Istent!*

Várákozva...

Téged vár... jöjj el... - énekeljük, és jó lenne valóban a szívünkkel vágyakozni Utána. Mikor jön el? A zsidó nép évezredekken keresztül várta, és amikor megérkezett, nem ismerték fel – mást vártak. Olyan ez, mint mikor valaki az állomáson várja az érkezőt, de másmilyennek képzelet, nem köszönti, nem viszi haza az otthonába.

Mi tudjuk, kit várunk. Nem az emberi születését várjuk, az már megtörtént. A lelkünk várja, hogy Rá találjunk önmagunkban, a másik emberben, a teremtett világban. És majd halálunk után valóságosan láthassuk őt. Mi mindent tudunk Róla, ami szükséges ahhoz, hogy felismerjük. Egy nagy könyvben mindent megírtak Róla – ez a Biblia. Sőt, ennél is többet tudunk – hisz ki ne tapasztalta volna már saját lelkében, milyen édességes melegség, boldogság, mikor egy-egy pillanatra felfoghatjuk a jelenlétét, a szeretetét! Kell, hogy a fülünk kihegyezett legyen a hangjára, a figyelmünk éber legyen! Szükséges, hogy mindig újra elevenítsük fel lelkünkben a Róla alkotott képet, és hagyjuk ezt formálódni - hiszen az Ő megismerésének folyamata végtelen. Ha ilyen figyelmesen várjuk, biztos meghalljuk, mikor az ajtónk előtt áll, és kopogtat. Mert mindnyájunkhoz eljön - hiszen Ő mondta, vágyva vágyik rá, hogy velünk legyen, mert gyönyörűség neki az emberek fiaival lenni.

Nézzünk lelkünkbe - keressük a jelenlétét – kérjük, vizsgáljon meg minket, hol a baj, miért nem szeretjük mindig jobban, hűségesebben, miért esünk vissza mindig újra kicsinyes hibáinkba, miért vagyunk közönyösek oly sokszor azokkal szemben, akikben Ő szenved. Miért nem tudunk örülni annak, hogy ismerhetjük Őt, hogy Hozzá tartozunk, hogy számára gyönyörűség velünk lenni?

Kérjük, gyógyítsa lelkünk betegségeit!

Joop Roeland: Légy egyike...

Te légy egyike azoknak, akik nem ölik meg az álmokat;
akik a nevetőket nem némíttatják el, és védelmezik a szomorkodókat.
Légy egyike azoknak, akik megoltalmazták azt, ami sérülékeny.
Légy egyike azoknak, akik lelküket nem prédálják el,
hanem úgy hordozzák ölben, mint egy kisbárányt.
Légy egyike azoknak, akik ráhagyatkoznak az egyszer látott angyalra,
a világosságra, a béke szavára, és nem felejtenek.
Ekkor majd megtalálod azt a helyet, ahol felhangzik: „Velünk az Isten!”
Akkor azt mondják rólad: olyan lett, mint egyike a pásztoroknak

Első hét
Remény

Arra emlékeztet, hogy...
Jézus újra eljön
Szentírásban
Róm 15,12-13

Második hét
Hit

Arra emlékeztet, hogy...
Készítsük az Úr útját
Szentírásban
Lk 3,4-6

Mire emlékeztetnek az **ADVENTI** hetek?

Szentírásban
Lk 2,10

Arra emlékeztet, hogy...
Örüljünk Jézus születésének

Szentírásban
Lk 2,14

Arra emlékeztet, hogy...
Isten békét akar kötni az emberiséggel

Harmadik hét
Öröm

Negyedik hét
Béke

Áldjon meg minket az Úr, és adjon nekünk SZELÍDSÉGET, válaszul a világot elborító erőszakra; adjon nekünk GYENGÉDSÉGET, válaszul a jóság és jóindulat hiányára; adjon nekünk VILÁGOSSÁGOT, válaszul az egyre növekvő sötétségre; erősítse bennünk a REMÉNYT, válaszul azoknak, akik szenvednek a magánytól, vagy nem találják életük értelmét.

Bódás János: Advent

Te szörnyű, vajúdó idő,
ne szülj, ne szülj több rémet!
Most már tiszta örömmel is
legyen megáldva méhed!
Szülj halva minden szenvedélyt,
vad átkot, véres harcot,
Fojtsd meg a bűnt, mi valaha
öledben megfogamzott.
Elég volt már a gyötrelem,
elég volt már a vérből!
Napfényre vágyunk már a
gond fekete erdejéből!
– Te véres, vergődő szívünk,
ne szülj te sem több átkot,

öleld magadhoz boldogan
az embert s a világot!
Növeld, mi bennünk isteni,
s öld meg, mi bennünk állat,
hisz a dühös tusákba már
mindenünk belefáradt! –
Szüless meg bennünk, Tisztaság,
szüless meg bennünk, Béke!
S tedd kezedet a vad világ
lázás ütőerére.
Szüless meg bennünk, Szeretet,
te legszebb lelki virtus:
– a szívünk szomorú, beteg, –
Teremts bennünk új életet,
szüless meg bennünk, Krisztus!

Gérecz Attila: Karácsonyi ének a börtönben

Fia képe előtt leboruló asszony,
Drága vonásain torzul a fájdalom.
Könnybefúlt hangjában mély kínok zihálnak.
– Hallod, Názáreti?
Segítsd az anyánkat!

Nedves zárkák alján összeroskadt árnyak.
Fásult, néma vággyal szent csodára várnak.
Vasrácsokon átal halvány fényre néznek.
– Hallod, Názáreti?
Peregnek az évek...

Tágult pupillákon tébolyult kín lángja.
Négy zokogva készül a mártírhalálra.
Torkához kap, s felsír álmában a gyermek:
– Hallod, Názáreti?
„Apámat ne engedd!”

Túl a szitok zaján felcsendül az ének.
Zúg, dagad, hömpölyög, felujjong a lélek.
Megrendül a börtön, recsegnek a zárok,
Rab torkok harsogják szerte a világnak:
Dicsőség Istennek, békesség a népnek:
– Hallod, Názáreti?
Hozzád száll az ének.

/Ne feledjük: mára a kereszténység a világ legüldözöttebb vallása lett./

Nagy László: Játék Karácsonykor

Bárd az ég is, meg-megvillan,
lelkeket irtana.

Hamuszürke vatelinban
jajgat a kisbaba.

Csöpp ujjal az arany-lázás
tornyokra rámutat.

Anyja előtt bezárták az
urak a kapukat,
döndödi dön, döndödi dön.

Gyenge arcát üti-veri
a havas zivatar,
ha a telet kiheveri
mit akar, mit akar!

A kis istent mi megszánjuk
emberek, állatok,
kályhácskája lesz a szájunk,
szedjétek lábatok,
döndödi dön, döndödi dön.

Könnye van csak a mamának,
az csorog tej helyett.

Soványkodó babájának
tejcskét fejjetek.

Hallgassuk, a csuda üveg

harmatot hogy csobog,
szívet nyomni kell a süveg,
megszakad, úgy dobog,
döndödi dön, döndödi dön.

Vércsöpp fut a jeges égre,
bíbor-gyöngy, mit jelent?
Ül Heródes gyihos ménre,
gyilkolni védtelent.
Fodros nyerge vastag tajték,
kígyó a kengyele,
beledöbben a sok hajlék,
ádáz had jár vele,
döndödi dön, döndödi dön.

Megmenekül, úgy remélem
a fiú, a fiú,
kívánjuk, hogy sose féljen,
ne legyen szomorú.
Vigadjunk, hogy enni tud a
rongyosok új fia, -
kerekedjék, mint a duda,
orcája dundira,
döndödi dön, döndödi dön.

Balog Miklós: Karácsonyi karének

„Megtaláltak” Téged a pásztorok,
És karácsonyi örömondók lettek.
„Megtaláltak” Téged csillagvezette
Gazdag bölcsei távol napkeletnek.
„Megtaláltak” az első tanítványok,
És boldogan a Te nyomodba léptek.
„Megtaláltunk!” – ujjongja millió hang,
Visszhangozzák századok, ezredévek.
„A Szabadítót, az Isten Fiát!”
Az életet, kegyelmet, békességet!
Nagy karácsonyi karban énekel,
Krisztus Jézus, ki megtalált Téged.
S egy hang abban a karácsonyi karban,
Hálaénekeket boldogan zengem,
Mióta én is „megtaláltalak” –
Mert Te eljöttél, s megtaláltál engem!

Böjte Csaba intelmei:

A pillangó csúnya hernyóként éli le élete nagy részét, és szépségének pompájában pusztul el. Milyen jó, hogy az emberi lét nem ilyen, folyamatosan veszítünk el dolgokat: erőnket, szépségünket, ragyogó emlékezetünket, friss elménket, munkabírásunkat, de a legértékesebbet az idő nem veheti el, azt, hogy életünk minden pillanatában képesek vagyunk szeretni.

Szánalmas, amikor valaki magát lefagyasztja huszonéves korban, és negyvenen túl is aszerint viselkedik, öltözködik, él, és ha észreveszi, hogy már nem tökéletes a konzerválás, akkor kétségbeesik. Ezek az emberek valami szörnyű dologra vállalkoznak. Nem az a feladatunk, hogy egész életünkben sihedert játsszunk! Megvan a szépsége annak, amikor életed első bálján a táncban sokan megforgatnak, majd saját esküvődön a menyasszonyi táncot járod párod karjaiban. De szép a lakodalmán büszke örömmel megtáncoltatni azt, akinek te adtál életet, akinek kezét más kezébe helyezed. Hiszem, hogy megvan a szépsége annak is, amikor az ember nagyszülő lesz, és látja, hogy bár nem ő az atyja, anyja az unokának, mégis valamilyen módon belőle fakadt az élet.

Nemzedékek jönnek egymás után. Elindul egy érték vándorútra. Szavaid, tetteid, mint a vízbe dobott kő, gyűrűket indítanak tova gyermekeid életében. Kudarcaidat, korlátaidat, gyengeségeidet megtapasztalva ne rúgj fel magad körül kétségbeesetten mindent, eldobva családodat, mint egy elnyűtt, kinőtt ruhát, amelyről úgy érzed, gátol önmagad megvalósításában! Bárhová menekülsz, önmagad viszed: gyengülő erődöt, nyavalyáidat. Egy fiatal, új társ csak ideig-óráig tudja feledtetni nyűgeidet, de megszüntetni nem képes őket. Felrobbantott családi életed romjain képtelenség önfeledten újrakezdeni mindent egy másik emberrel.

Adná az Isten, hogy sehol ne torpanjon meg a léted, merj bátran, mindig előre menni! A mába hajló holnap előtt ne a szorongás, hanem az Istenbe vetett bizalom vezesse lépteidet, mert ő, aki megajándékozott a gyermeklét, a serdülőkor, a felnőtt élet szépségeivel, meg akar ajándékozni az időskor érett gondolkodásával és végül a vele való találkozás tiszta örömeivel.

Ottó Wiemer A medvelepke hernyója

Semmi esély. 6 méter aszfalt.
Percenként 20 autó. 5 kamion.
5 vontató. 1 lovasszekér.

A hernyó nem tud az autókról.
Nem tudja, milyen széles az aszfalt.
Nem tud a gyalogosokról,
a biciklistákról és a motorosokról.

A hernyó csak azt tudja,
hogy odaát zöld lomb nő.

Pompás zöld. Alighanem ehető.
Kedve támadt a zöldre. Át kéne menni.

Semmi esély. 6 méter aszfalt.
Elindul. Elindul tömpe lábain.
Percenként 20 autó.

Elindul sietség nélkül.
Félelem nélkül. Taktika nélkül.
5 kamion. 1 vontató. 1 lovasszekér.
Elindul, és megy, és megy, és megy...
És odaér!

Kosztolányi Dezső: Szerenád

A kormos égből lágy fehérség
szitálja le üres porát.
Dideregve járok ablakodnál
a hófehér nagy úton át.
S amint megyek itt éji órán,
lépésem mégsem hallható,
mert zsongva, súgva, és zenélve
halkan szitál alá a hó.

S körülvesz engem, zordon árnyat
egy hófehér, szelíd világ:
angyalpárnáknak tollpihéje,
zengő, szelíd melódiák,
habpárna selymén szunnyadó arc,
mit angyalok fény szárnya ó,
minek szelíded altatóul,
halkan zenél a tiszta hó.

Oly mély a csend, a város alszik,
mind járjakok lábujjhegyen!
Pihék, zenéljete ti néki,
hogya álma rózsásabb legyen.
Egy hófehér hálószobává
változz át csendes utca, ó!
Fehér rózsákként hullj az éjben
reá, te szálló, tiszta hó!

Rákos Sándor: Téli világ

Ablakon át ezt a téli világot
be szívesen nézném veled én:
a havat lábaló kényes cicát,
a cinkepárt zúzos fa ághegyén
és legfőképpen a gyerekeket –
a nap fölszálló léggömbje alatt
milyen mámorosan vonul a parkba,
havas üleppel, a ródlicsapat!

Kortyolgatnánk a mélyhűtésű csöndet,
míg a ház előtt, az utca kövén,
kristályosan és laza rétegekben
gyűlne a hó s mint kozmikus növény
ablakunkra jégvirág rajzolódna!
S úgy folya át rajtunk e nyugalom,
mint villamos vízalatti derengés
az áttetsző húsú naphalakon.

Szabó Lőrinc: Kandalló előtt

Szeretem a kandalló parazsát,
a leégett fa nyugodt aranyát,
a bíbor máglyát, a sok, szögletes,
izzó fény-kristályt s a még láng-eres
imbolygást rajtuk. Vad tájak s bohó
rúnák gyúlnak benne az álmodó
lélek elé. Titkok? Mit mondanak?
Nyitom a rácst: álarcként tapad
arcomra a hő, s a fény elvakít:

peng a parazs: tűnt nyarak húrjait
zendíti tán a búcsúzó anyag:
vágytalan gyönyör minden pillanat,
amiye van még, tündérmuzsika
és ragyogás. Az arany zúzmara
borzong itt-ott, hűl és zsugorodik,
a máglyára csipke hamuhodik,
de tüze még nagy, mint egy alkonyat,
s valamit súg. Mit? Attól függ, ki vagy.

Sántha Kriszta Hanna: Fenyvesek küldték

A székely megbillentette a kalapját, amikor meghallotta a déli harangszót. Tisztelettel levette, keresztet vetett, majd ismét fejébe húzva folytatta a munkát. A nap tűzött, égette a bőrét, vékony vászoningje alatt csorgott az izzadtsága, de csak vágta a fejszit a makacs fába.

Mindkettejüknek hallatszódott az igyekezete. A székely halk hördülését a fa tiltakozó roppanása követte; így viaskodtak egymással, fáradhatatlanul. Pedig mindkettejükön látszott már a munka: a székely arca kipirult, a nap megkapta, ingje izzadtan tapadt szikár és szívós testére. A fenyő, ékes koronájával, toboz-díszzeivel egyre csorbuló büszkeséggel tűrte a kegyetlen csattanásokat. Reggel óta tartott ez. Azóta csak egy nyuszt látott a szeme sarkából, amíg egyre nagyobb és erősebb ütéseket mért a büszke, megrendíthetetlen óriásra. A távoli, takaros kis falu felől egy hétéves forma kis fiúcska szaladt. Szaladt volna – ha a súlyos tarisnya nem húzta volna le a kis madárszerű vállacskáit. Már messziről rikoltzott:

– Édesapám, édesapám, meghoztam kendnek az ebédet!

– Ne kiabálj, no. Kerülj közelebb. – intette magához megenyhült arccal.

Szakasztott a mása volt a fiú. Csillogó, értelmes szeme fürgén járt az erdő fáin mókust, nyuszt keresgélve; pisze orra alatt szája hetyke vigorra húzódott. Ezt az anyjától örökölte. Az volt az egyik legszebb asszony a faluban: haja ragyogása, szeme villanása, telt ajkainak mosolygása teljesen magába bolondította a férfit, pedig ő világéletében két lábbal állt a földön.

– Édesanyám azt üzeni, hogy ma jöjjön hamarabb, mert nagy dolog készül a faluban.

– Csakugyan?- emelte meg csodálkozóan a székely bozontos szemöldökeit.

– Mondom. Kivonul a falu apraja-nagyja, azt mesélte Jolánka néni. Azt mondta, a nagyságos úr ellen vonulunk ki, mert nem tűrhetjük a hatalmát. Ejsze mienk ez a föld.

– Fehérnép-beszéd. – legyintett a székely s nekiállt az ebédnek. Zsíroskenyér volt az, vereshagymával – a kertjükben termett. Bicskájával kanyarított egy karéjt fiának is, s ketten csendben majszták ebédjüket. A gyerek továbbmajsztolta a kenyerét, amíg apja meghúzta a butykost. Jólesően törölte meg bajszát, gondosan visszatette a tarisnyába a kenyeret, a zsírt és a pálinkát; a szándékosan bennehagyott rongyba törölte szép nyelvű bicskáját, állt volna fel, amikor a gyerek elgondolkodva megszólalt:

– Édesapám kimegy?

– Nem. – érkezett a kurta válasz.

– Miért? – csodálkozott el az kitágult szemekkel.

– Tudod-é mit csinálok most? – biccentette meg a székely a kalapját. Fia úgy nézett rá, mint aki megháborodott.

– Fát vág, Édesapám.

– Pontosan – bólintott a székely. – S miután kivágtam ezt a fát, mi lesz?

– Levontatjuk. Azután Édesapám kalákába esszevágja a fát, azt eladjuk.

– S ezután? – hunyorgott rá a székely, amíg rágyújtott a pipájára.

– S ezután a pénzt félrerakja Édesanyám, amiből iskolába járhat Jóska öcsém, kifizethetjük az adót Bukurestbe s Édesapám vehet két csemetét.

– S ezután?

– Felpakoljuk a szekérre?

– Fel.

– Miért?

– Azért édes fiam, mert idefenn elültetjük. Mire te megnősz, ők is felnőnek, s az unokáidnak es lesz amit csinálni. Meg azért, mert ha valamit elveszel, adnod kell helyette valamit. Most kérdem én. Kié ez az erdő?

– Hát a nagyságos úré. – nézett rá a gyerek, de apja szemében elutasítást látott. – Bukuresté? – ismét nemleges választ kapott.

– Az Úristené, fiam. Övé itt minden. Nekünk adta, hogy vigyázzunk rá. Kérdezlek én: kinek a dolga elébbrevaló? A sajátmagunk bajos dolga, vagy a Jóistené?

– Ejszen csak a Jóistené.

– Látod fiam? Feladatot adott nekünk: arra kíváncsi, vigyázni tudunk-e rá, ha rosszabbra fordulnak a dolgaink. Hidd el, jobban tudja ő, mit csinál. S kérdezlek én, attól, hogy kivonulunk a falu főterére, s elpanaszoljuk dolgainkat, jobb lesz?

– Hátha meghallják, Édesapám.

– S ha meghallják, változik valami?

A gyerek sokáig bámult le a falura. Arcán felhőcskék jelentek meg, ráncolta szemöldökét. Apja csendben pipázott, hagyta, hadd törje a fejét a fia.

– Nem. De a Haza...

– A Hazát, fiam, okosan kell szolgálni. A mi dógunk az, hogy őrizzük a fenyeveit.

– De mégis idegenek rendelkeznek felette. Azt az Isten miért hagyná?

– Hagyd rá, fiam, ő úgy es jobban tudja.

– Adja ide a kicsibaltát, Édesapám. Ahogy elnézem, ebből négy csemete ára es kijön...

A lenyugvó nap úgy tűnt el a délceg Kárpátok mögött, hogy fejszecsattogás hangját sodorta felé a szél...

Gelléri Ágnes: Kicsimhez

Becézgetlek, szeretgetlek,
fuvolázgat, dúdolgat a szél,
terelgeti a szeretet dallamát.

Érzem, kicsim, hogy cseperedsz bennem,
külön lüktet már piciny szíved:
még egyek vagyunk,
de lassacskán ketten,
édes lényed új életre siet.

Ölemben dajkállak,
gyönyörűnek látlak,
én édes magzatom a szívem alatt:
világra segítlek,
belőled merítek reményt,
mely örökre a mienk marad.

Becézgetlek, szeretgetlek,
fuvolázgat, dúdolgat a szél,
terelgeti a szeretet dallamát.

Füle Lajos – Visszajön

Hóból az erdő, ködből a felhő,
hó esik, tél szele fújja...
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Száll csuda híre szívből a szívbe,
kétezer év a tanúja:
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Angyalok ajkán, emberek hangján
csendül a csillagos ének,
Kétezer éve mennek Elébe
boldogan, kik Neki élnek.

Ott a helyed e drága menetben,
életed KRISZTUSA vár rád.
Hagyd el a gondot, légy vele boldog,
zengje a szíved a hálát!

Szirmai Endre

Kísérletek, úrhajók, látomások,
S valahol messze délen
Egy jászol ringatózik csendesen
A csillagvirágos éjben.

Fekete István: Karácsonyi látogatók

A patak még az őszön kiöntött, és a kósza vadvizek ott maradtak a réten. Szétterültek, elcsendesedtek, és tükrükben nappal felhők, éjjel pedig csillagok nézegették magukat. Később fázni kezdtek, és ködöt leheltek maguk fölé, de a ködöt elcsapta a szél, és a dermedt december hártvány jégüveget simított fodrozó hátukra.

– Aludjatok! – mondta, és elkopogott az erdő felé. Lerázta a fákról a maradék leveleket. Letördelte a korhadt gallyakat, és rá sem nézett a fenyőkre, melyek zöldek voltak, mint a fű a tavalyi pásztortüzek helyén. A fenyőknek nem parancsolt December, nem is szerette őket. Kemény léptekkel ment el mellettük, és nem tehetett semmit, ha zsongó susogással nevettek össze a háta mögött...

Fogcsikorgatva állt meg az erdőszélen. Körülötte jeges szél perdült, és a messze, ködös határ hangtalanul borult patkós csizmája alá. Csak a patakparton volt valami mozgás. A kiöntéseken csúszkáltak a gyerekek. Nekifutottak a réten, és a jégen könnyű lett egyszerre a csizma, mintha elszakadtak volna a földtől. Már akinek volt csizmája. Borsos Jóskának csak cipője volt. Bár ez a cipő! Madzag itt, madzag ott. Egy kis rongy is lóg ki belőle. De csúszik, és ez a fő. Jóska szinte repül. Mindig messzebb, mint a többiek. Jó kis cipők ezek, és nem cserélne semmiféle csizmával. Meleg, meleg az a csizma, de nem lehet benne futni...

A kiöntés közepén sás van. Jóska odáig szeretne elcsúszni.

– Ha akarnék, el is csúsznék...

– Hát akarj! – mondta irigyen a bíró fia, akinek csizmája szépen nyikorgott ugyan az utcán – misére menet –, de itt hasznavehetetlen volt.

Jóska nekilendült. Vékony lábai dobogva rohantak a jégre, és csúszott, csúszott, egész a sásig. Ott azonban vékonyabb volt a jég, roppant egyet, és Jóska derékig benne volt a jeges vízben. Hamar kikapaszzkodott, és nevetve rázta le a vizet.

– Hát ugye elcsúsztam?...

– El, de most mehetsz haza...

– Semmi ez – mondta, pedig nagyon fázott. – Megszárad...

És csúszkált tovább. Rajta ne nevéssen a bíró fia.

Amikor a vacsorafüstök kiszálltak a rétre, Jóskán már zörgött a vékony nadrág. Jég volt az egész.

Másnap reggel kilelte a hideg, és Jóskát valami ismeretlen bágyadtság fogta alélt karjaiba.

Harmadnap doktorért kellett menni.

– Megfizetni csak a tavasszal tudom – mondta anyja párás szemmel, és megigazította kendőjét, melyet még ura temetésére vett, és fakón zöldes volt, mint a falusi özvegyeké általában.

A doktor nem sokat vizsgált.

– Tüdőgyulladás – mondta, és kinézett az ablakon, melyen túl köd volt és szomorú, hideg bizonytalanság. – Nagyon gondosan tartsa be, Borsosné, amit mondok. Nagyon gondosan... Orvosságot küldök.

Jóska ezekről a dolgokról már nem tudott semmit. Néha a forróság verejtékében főtt, néha hideg ölelésbe fordult, ha anyja vizes lepedőbe csavarta. Ilyenkor kinyílt a szeme, de olyan rettentő messzeségbe nézett, hogy anyja elsírta magát.

Így jött el a karácsonyeste.

Délután nagy lett a csend, mert hullt a hó, és az ünnep már a faluvégen volt, és csak arra várt, hogy az ablakszemek hívogatóan kinyíljanak.

Néha csengő csendült az utcán, néha kinyílt egy ajtó, s ilyenkor a fény kisurrant a háza, mely tiszta volt, puha, mint nagy ünnep arca.

Amikor elsőt harangoztak éjféle misére, elállt a hó. A harangszó halkán megverte az ablakokat, aztán kiszállt a határba. Végiglengett az utakon, megsimogatta a sóhajtó nádast, és sokáig kerengett az erdő felett, hol fehér pompában álltak a fenyők, és hócukros tobozkaikat szívesen odaadták volna valakinek.

Második harangszókor a falu már mozgolódni kezdett. A templom ablakaiban meleg derengés lobogott, és az öregebbek már elindultak éjféle misére. Borsosék háza előtt halkították a szót, mert a Jóska gyerek, Isten tudja, megéri-e a reggelt...

A falu gondolatai puhán léptek Jóska mellé, és megsimogatták. De Jóska ezt nem érezte. Aszott kis kezei fuldokolva verték a levegőt, szíve ijedten kapálódzott valami rém szorításában, és szája cserepes részében izzó lélegzet repkedett.

A harmadik harangszóra kitárult a templomajtó. Az öreg boltívek alatt az orgona búgni kezdett. A gyertyák lobogó fénye kavargva szállt szét az ének szárnyán, aztán kitódult az ajtón, és a szelíd, meleg világosság szétáradt az éjszakában.

Ránevettek a csillagok, fellobbantak érintésére a házi tűzhelyek, és az erdő szélén üldögélő zúzmarás december is felkapta a fejét. A fény már a réten közeledett az erdő felé.

– Erre tart! – ugrott fel, és amikor felállt, már körülvette a derengő fény.

Mélyen meghajtotta fehér, havas fejét, és arca olyan volt, amilyennek sohase látták a didergő fák, cserjék és madarak.

A fény aztán szétlobbant az éjszakában, és csak a csillagok sugároztak azután erősebben.

December pedig odalépett a legközelebbi kis fenyőfa mellé.

– Készülj, fiam! Szedd össze magad. Vendégségbe megyünk.

A kis fenyő boldogan mocorgott.

– A hó rajtam marad?

– Persze hogy rajtad! Ki látott karácsonykor fenyőt csupaszon?... Mindjárt jövök, mert nem mehetünk csak úgy üresen...

És az öreg December fűrgén lépett el az erdőben. De mint a gondolat, már újra ott volt megint. Mögötte egy kis őz, egy nyúl, egy róka, feje felett pedig röpködő madarak.

A madarak a fenyőre szálltak.

– Mehetünk.

– És a lábam? – topogott a kis fenyő. – Hogy menjek így? Bele van fagyva a földbe.

– Elfelejtettem – dörmögött az öregember. – De azért nem muszáj mindjárt siránkozni...

Talpra állította a kis fát, és elindultak a falu felé. A fenyőn pirókok ültek, piros mellénykében, kékcinkék, királykák és egy kis ökörszem, mely még itt is fűrgén ugrált az ágak között.

– Leveri rólam a havat – panaszkodott a fenyő –, még ilyenkor se tud veszteg maradni...

– Csend! – mordult rájuk az öregember. – Csak nem veszekedtek ilyenkor...

És attól kezdve csend lett. Csak a róka szólalt meg a faluvégen, hogy ő már ismeri erre az utat... de a többiek olyan szemrehányóan néztek rá, hogy lehajtotta fejét, és látszott rajta, súlyos lelkiismeret-furdalások gyötrik...

A falu üres volt. A házak fáradt szeme már lecsukódott, és a havon nagy békesség hallgatott.

Csak Borsosék háza nézett virrasztó vörös szemével az éjszakába, de már álmos volt ez is, és észre sem vette, hogy nyílik a kis ajtó, és vendégség érkezett

– Csendesen – susogta a havas szakállú öregember, és amikor mindnyájan bent voltak, betette az ajtót.

Borsosné aludt, Jóska pedig égő szemekkel kínlódott. Arcára már odaszáradt a tűz, szája cserepesen suttogott, és a Láz már csak játszott vele, mert tudta, hogy Jóska az övé...

– Kifelé! – mordult rá az öreg December, de olyan hangon, hogy még a kis fenyő is megreszketett...

A Láz ötlött-hatolt, hogy ez az ő dolga...

– Kifelé!...

És a Láz ész nélkül kapta bundáját.

– No, most aztán játszogassatok!

Jóska szeme álmosan kinyílt. Hűvös fenyőillatban úszott a szoba. Anyja mélyen aludt. Az ajtónál szikrázó ragyogásban állt a fenyő, és rajta piros, kék ruhájú kis madarak... Alatta pedig – ó ez nem is igaz! – nyúl, őz, róka...

– Hogy vagy, fiam? – nézett az öregember Jóskára.

Jóska csak gondolataival felelt.

– Jól... Istenem... jól, de nem álmodom?

– Dehogyan álmodol. Játssz egy kicsit velünk... Csak meg ne szorítsd őket...

És Jóska megsimogatta a pirók piros mellénykáját, a cinkék kék kabátkáját, és nem tudta megfogni a kis ökörszemet, mert az mindig kibújt a markából, és Jóska fáradt volt egy kicsit... Az öregember rá is szólt az ugrabugra ökörszemre:

– Ne fáraszd a gyereket!

A nyúl felugrott a székre, az őz odatette a fejét Jóska párnájára. A róka felágaskodott, és hűvös nyelvével megnyalta Jóska kezét.

– Nem harap?...

– Dehogy harap, fiam. Szeret téged – és szigorúan nézett a rókára, mintha azt mondta volna: – Látod, milyen híred van?...

Jóska boldogan simogatta a róka fejét, és úgy elaludt, észre se vette.

Az öregember eltette pápaszemét – mert eddig az asszony imakönyvét lapozgatta –, és intett.

– Elaludt.

Kinyitotta az ajtót, és kisurrantak az éjszakába.

A párnás, puha hó aztán megroskadt. A szántások párás földjén okos szemű csókák jártak, és amikor az első fecske benyilallt régi fészkébe az eresz alá, Jóska már alig emlékezett a nagy betegségre.

Tudta, hogy akkor éjjel csak álmodott...

Eljött a húsvét is. Jóskában széles öröm volt és napsugár. Kiszaladt a rétre, hol a tétova kis vadvizeket benőtte már a sás, onnét az erdő alá, hol sárgult már a kankalin, és a fenyők susogva nyújtózkodtak a napsugárban. Egy kis fenyőfa távolabb állt a többitől, és Jóska csodálkozva nézte.

Az erdő alján áldó lángolásban úszott a nap, és nagy lett a csend. A fenyő ágai közt egy kis cinke bujkált, és fényes szemével Jóskára nevetett, aki körüljárta a kis fát. Kezét összecsapta a nagy ámulattól, és úgy suttozta:

– Istenem, milyen ismerős...

Henri Lafourcade

Ne rágódj a múlton!
És ne tekints vissza!
Az Úr mindent kézben tart.
Megtette, amit Te elmulasztottál.
Mindent rendbe hozott és
újjá épített...
Hibáidat elégette,
akár egy rakás száraz falevelet
és elhullott gallyat...
De gondosan őrzi
a legjobbat Benned, mert szeret,
és mindig meg fog előzni
a Szeretben!

Aranyosi Ervin: Huncutkodtam

Huncutságot követtem el,
de maradjon ez titok!
Ne tudjátok, hogy én voltam!
Befordulva szundítok.

Távirányítót lenyúltam,
eldugtam az egeret...
Ne tudjatok tévét nézni,
inkább velem legyetek!

Egér nélkül a gép sem megy,
adok majd jobb ötletet:
Játsszunk „Ki nevet a végén”-t,
vagy olvassunk könyveket!

Viccelődjünk, nevetgéljünk,
s játszunk inkább boltosat,
eladó egy görgős egér,
nem is kérek túl sokat!

Távirányítót is kaphatsz,
ölelésért megkapod!
Csak a figyelmedet kértem,
s huncutságom – lám – hatott!

Kiss Dénes: Ki őrzi meg

Ki őrzi meg majd legtovább
gyermekkorából az eget
s hogy mindig mindig béke lett
Barangolva mezőkön át
bokrok nyújtottak kezét
ki-ki játékban megtalálta
a maga szelíd madarát
Ki őrzi meg majd legtovább
a füvek s a fák jelbeszédét
Ki lesz ki arcán muzsikát hordoz,
mint lombjuk közt a fák
Ki lesz akiben béke lesz
ha a lélek fényességét
roppant sötét öleli át

Egy keskeny út – Múlt századi (igaz) történet

1986. január 3-án a körzeti nőgyógyász beutalt az egyik budapesti klinikára, mert a terhesség első hónapjaiban szokásos, kötelező rákszűrés eredménye P4-es cytológiai lelet lett. A klinikán az első hét alapos kivizsgálással telt el. Izgatottan és mégis reménykedve vártam a laboratóriumi eredmények megérkezését. Tizenegyedikén, amikor hozzám értek, a professzor anélkül, hogy bármi mást mondott volna, megkérdezte, hogy hány élő gyermekem van? Olyan oda nem illőnek látszó és rosszat sejtető volt ez a kérdés, hogy nem is tudtam hirtelen válaszolni. Vízit után behívtak a professzor szobájába, az osztályos orvossal várt rám. Közölték, hogy rosszindulatú daganatom van, és ezért azonnali közbeavatkozásra, operációra van szükség.

- Nem áztatjuk Önt. Látnia kell a helyzete súlyosságát, mert ha jobbnak hinné, mint amilyen, akkor esetleg a gyerek megszületése utánra akarná halasztani a műtétet. Márpedig nincs idő a halogatásra. Ha napokon belül eltávolítjuk a méhét - ami természetesen egyúttal a terhesség megszakítását is jelenti - még lesz esélye a túlélésre, különben nem.

Nem tudtam visszatartani a könnyeimet. Csak azt hajtogattam:

- De ez a gyerek már él, mozog.

A két orvos egymást támogatva próbált meggyőzni:

-Számoljon asszonyom! Mi több, a négy vagy az egy? Magának már van négy élő, egészséges gyermeke, ha nem egyezik bele, nem tudja felnevelni őket. Rájuk kell gondolnia! Anyára van szükségük és nem egy sírra, ahová virágot vihetnek.

szonyú érzés volt szembekerülni ezzel a rettegett betegséggel és azzal a helyzettel, hogy **az életem ára: megöletni a gyermekemet**. Attól kezdve nem volt nyugalmam, **gyötört ez a választási kényszer**. Egyik megoldást sem találtam elfogadhatónak. Nem akartam, hogy elvegyék tőlem ezt az ötödiket, ugyanakkor hatott rám az is, amit az orvosok és az egész kórházi légkör, a nővérek és a betegek sugalltak. **Talán tényleg felelőtlenség itt hagyni a férjemet öt vagy négy kicsivel**. Ezt mondta az eszem, a szívem azonban azt, hogy **nem szabad egy másik ember élete árán meggyógyulni**. Kinek van joga megmondani, melyikünk élete a fontosabb? A napok közben teltek egymás után, és már nem lehetett tovább halogatni a döntést.

A végső döntés előtt magamra maradtam, rá kellett döbbernem: nincs ember, aki segíteni tudna! És abban a pillanatban, ahogy ezt felismertem, megérkezett a segítség! A tudatom alól, a lelkem mélyéből megvilágosodott bennem az Ő neve, az Övé, akire gyermekkorom óta még csak nem is gondoltam.

- Uram, olyan vagyok, mintha keresztre feszítettek volna. Kérlek, segíts!

Bementem a kórterembe és a kimerültségtől elaludtam. Álomban egy férfihang szólt hozzám: „Ne öld meg a gyermekedet! Én adok erőt.” Hetek óta először ébredtem derűsen, aggodalom nélkül. A nővér éppen akkor jött be a

bébidoppal. Ezzel a műszerrel az anyák naponta meghallgathatták a méhükben lévő baba szívhangját. Ezt nálam a tervezett beavatkozás miatt eddig elhagyták. Most én is magamhoz hívtam a nővért:

- Kérem, jöjjön ide is, hallgassuk meg a baba szívét! - értetlenül, zavartan nézett rám. - Kérem, jöjjön, nem lesz műtét!

Bennem ezután minden elrendezetté vált, ugyanakkor a klinikán igen nehéz lett a helyzetem. A bébidopos vizsgálat után az osztályos orvos hamarosan üzent, hogy keressem fel. Valósággal magán kívül volt, már értesült a döntésemről. Kiabált:

- Ennek az egésznek semmi értelme. A huszonnyolcadik hétnél tovább úgysem tudja kihordani a terhességét, és ha akkor esetleg meg is születik egy körülbelül egykilós gyermek, még mindig kérdés, hogy életben marad-e? Maga viszont minden esélyét elveszti, a daganat is fejlődni fog, kezelhetetlen lesz és a szülés után áttétek jelentkeznek majd. Eddig azt hittem, azért van négy gyereke, mert szereti őket, de már tudom, hogy csak felelőtlenségből. Mi lesz a gyermekeivel, azok anyja nélkül fognak felnőni. Azt hiszi, hálásak lesznek ezért? Téved, utálni fogják az árvaságukért.

Megsajnáltam, nagyon rosszul nézett ki. Hallgatott egy kicsit, aztán csendesebben folytatta.

- Elismerem, nehéz napjai lehettek, a rák valóban félelmetes betegség, nem csoda, ha már nem képes helyes döntést hozni. Pedig higgye el, egy gyors operációval még meggyógyíthatnánk.

A nővérek és a betegtársaim becsmérő szavakat használva támadtak rám. Ebben a helyzetben jutott eszembe a férjemnek egy régebbi munkatársa, akit személyesen ugyan nem ismertem, de tudtam róla, hogy lelkében él a hit. Telefonon kerestem meg, ő megértette a problémámat. Még aznap elment a férjemhez - akivel én csak látogatáskor tudtam volna beszélni, mert otthon nem volt telefonunk, és segítségét is felajánlva tájékoztatta a döntésemről.

Férjem gyermekkorától meggyőződéses **materialista volt**, csak később tudtam meg, hogy évek óta kérte imában az általa csak „feltételesen” elfogadott Istentől a hit ajándékát. Mikor megtudta tőlem, mi történt bennem, hit töltötte el, erő és bizakodás.

Június 6-án áldott állapotom kilencedik hónapjában **4,3 kg testsúllyal megszületett Gábor fiam. A műtétre csak a szoptatási időszak befejezése után, 1987. áprilisában került sor.** Gábor - akinek az emberi tudomány szerint meg sem lett volna szabad születnie - ma már három és fél éves.

(Ha jól számolom, most már 30 éves is elmúlt, – jó lenne tudni Róla, hogy használta fel életét? Szerk.)

Mese, mese...

Ebben a században is működik az isteni Szeretet, és az alábbi is igaz, gyönyörű történet.:

Egyetlen találkozásunk volt egy mesterrel, aki a lakásunkban dolgozott úgy 30 évvel ezelőtt. Eléggé emlékezetes munka volt egy technikai malőr miatt. Azóta nem láttam, nem hallottam róla, nem is Pesten él.

Meglepődtem, amikor 10 hónappal ezelőtt telefonon keresett. Segítséget kért, mivel orvos vagyok. Azt remélte, bizonyára ajánlani tudok egy nőgyógyászt új, már nem fiatal feleségének, a nem kívánt terhessége megszakítására. Vidéken már nem vállalják el, mert nagy már a baba.

De én csak egy orvost tudok ajánlani – más orvosismerősökből 12 éves nyugdíjas idóm alatt már kikoptam. Ajánlottam hát Őt, azt az Orvost, aki a legnehezebb esetekben is megbízhatóan segít. A segítséget kérő személy is, de felesége is, aki a telefont kihangosítva hallhatta a szavaimat, meglepődött. Mondták, megfontolják, de azért feljönnek Pestre orvoshoz.

Utána nem hallottam róluk, de sokszor gondoltam rájuk. Aztán 1-2 hete visszahívtam – a nagy dolgokban nagy időtávokban kell gondolkodni.

Apuka vette fel a telefont. Pár hete megszületett a kis Kristóf, szülei szemé-fénye. Zavartalan volt a terhesség, makk egészséges a kisfiú.

Andrea Schwarz: Másfajta ünnep

A világosságra vártam
de talán
a várakozás is
már világosság

a beteljesedésre vártam
de talán
a vágyakozás is
már beteljesedés

az öröme vártam
de talán
a könnyek is
már az élet jelei

Istenre vártam
és egy Gyermekek jött
a világra.

Berényi Mihály: Karácsony, de más

Decemberben vásárolunk,
ezt meg azt és lim-lomot.
Nem a régi szép ünnepre!
Kerüljük a templomot.

Fenyőfákat vagdalunk ki,
aláarakunk száz holmit,
s elfelejtjük azt, aki már
kétezer éve volt itt.

Millió gyertya villózik,
csillagszóró, színpompa.

Hasunkat degeszre tömjük,
de nem megyünk templomba.

Ünnepünk tárgya az evés,
a béke, a szeretet,
s pont azt felejtjük el, aki
hajdan épp ma született.

Mi érdekel most bennünket?
Csak az ünnepi ebéd.
Netán várja itt valaki
a Kisdéd jövetelét?

Markó Béla: Tél

Új év, új ég, új föld, új test, új lélek,
új erdők, új mezők és új remények,
a régiek a hó alatt hevernek,
választhatsz új jövőt és új szerelmet,
új útra lépsz, mert vége van az útnak,
minden, mi volt, a hóba belefulladt,
se lábnyomok, se jelzések, se morzsák,
mit elszórtál, a cinkék felkapkodták,
ha akarnál, sem tudnál visszamenni,
ki eddig voltál, nem mutatja semmi,
most minden régít megtagadhatsz végre,
új hó terül a tegnapi vetésre,
de elmegy majd a hó, megjő a fecske,
s úgy csivitel rád, mint egy idegenre.

Vígan! Az ó év haldokol,
Ne vessünk, mint örökös, -
Pedig bizony semmit se hágy
Annak, ki végpercét lesi.
Hajrá fiúk! Ez a pohár
Az évért, mely kiszenvede;
Emléke fönny lesz holnap is...
Egy kis mámor futó köde. /Arany János/

Igyál. Köszönts magad felé a bort,
amely ezen az órán átsegít, s figyelj.
A távolban lovak: már tépdesik zablá-
jukat jövődjő tévedéseid. /Szabó Magda/

Új év, új én - egyszerűen hangzik, ugye? De ne legyünk túl kemények magunkhoz, ha még mindig a szilveszteri dallamoktól cseng a fülünk, miközben máris megszegtük egy-egy fogadalmunkat. Nem számít. Tűzzünk ki egy dátumot az újrakezdésre. Részemről a február 1. ugyanúgy megteszi... A legrosszabb... ha elveszítjük a kedvünket, és sutba vágjuk összes életjobbító álmunkat és tervünket, mert úgy érezzük, veszítettünk. Bármilyen pozitív változás megéri, akár mennyire jelentéktelennek is tűnik. Sok szerencsét hozzá!

/Sarah Ivens/

Holnap reggel hétkor mindenki megmarkolja a vándorbotját, és nekiindul felfedezni az új év új feladatait. Mindenki tele lehet tervekkel, ahogy én is, "az idén tuti", "ez már biztos", "de mostantól", aztán jövőre pont ugyanezeket a dolgokat tervezzük el, nagyszerű, ezek legalább már bejáratott elgondolások, ezek már kész tervek, nem köll vacakolni, az is lehet, hogy tíz - húsz évig is kitartanak a mostani tervek... csak elővesszük őket, mint ahogy a karácsonyfadíszeket, aztán meg visszatesszük őket a dobozba...

/Boda Magdolna/

JÓ TANÁCSOK...

Ne hagyd, hogy egy kis nézeteltérés tönkre tegyen egy barátságot.

Mikor rádöbbsz, hogy hibát követtél el, azonnal tégy lépéseket a kijavítására.

Tölts mindennap egy kis időt magaddal.

Tárd ki karjaidat a változásoknak, de ne engedd el az értékeidet.

Emlékezz, hogy a csönd néha a legjobb válasz.

Élj jó, becsületes életet, akkor mikor öregebb leszel és visszagondolsz, képes leszel másodszorra is élvezni azt.

Szeretteiddel való nézeteltéréseid alkalmával csak az adott problémával foglalkozz, ne hánytorgasd fel a múltat.

Oszd meg a tudásod; ez egyik út a halhatatlansághoz.

Légy gyengéd a Földhöz.

Évente egyszer menj el olyan helyre, ahol még nem voltál.

Emlékezz, hogy az a legjobb kapcsolat, melyben egymás iránti szeretetetek meghaladja egymással szembeni érdekeiteket.

Vakmerő önfeláldozással kezeld a szerelmet és a főzést.

Életre kell hívni a fényt

A sötétség a világosság hiánya.

Nem lehet összetörni és kilapátolni az ablakon.

Sokkal egyszerűbb, ha meggyújtunk egy gyertyát. Tehát nem a rossz, a hiány ellen kell küzdeni, hanem életre hívni a fényt, a saját életünkben és másokéban egyaránt.

/Böjte Csaba/

V I C C O L D A L

Sok aranyos GYEREKSZÁJ:

Anyuka gyorsabb sétára nógatja kicsi fiát, mire az mentegetőzni kezd:

- Már olyan gyorsan szedem a lábam, ahogy csak a torkomon kifér!

Anyuka mérgesen szól rá kisfiára:- Miért nyitottad ki a kólát?

- Nem én voltam...Kidugult!

- Anya, tudod, kibe vagyok szerelmes? Téged-be.

A kórház előtt elhaladva a kicsi mondja anyjának:

- Itt születtem a múltkor. Emlékszel rá, anya?

Alkudozás az esti elalvás előtt:

- Majd itt fogok aludni veletek! Kölcsön jövök Hozzátok!

A kislány rajzfilmet néz a papájával, de ki kell mennie pisilni. Még odaszól a papának:

- Ha jön a boszorkány, mondd meg neki, hogy bunkó!

Kisfiam nagyon eleven gyerek, egyszer még a türelmes dadus nénit is felbosszantotta az oviban:

- Hogy fogsz így a mennyországba kerülni?

- Majd ki-be rohangálok és csapkodom a kaput, és Szent Péter ki fog kiabálni, mint anya, ha mérges, hogy „gyere be fiam, mert úgy megruházlak, hogy több füled lesz, mint fogad!”

Hat hónapos terhes voltam a második gyerekemmel, mikor kislányommal elmentünk vásárolni. Szoknyát akartam venni magamnak, a kislány csak nézte, ahogy a tükörben nézegettem magam.

- Nagyon kövér vagy, anya.

Türelmesen elmagyaráztam neki, amit amúgy is tudott, hogy kisbaba van a pocakomban, attól látszik nagynak. Mire a gyerek pikírten:

- És a popsidban mi van?

A jól tájékozott 5 éves mondja apjának:

- Apa, képzeld, ma van a nőnap! Menjünk akkor nőzni!

EZ MÁR A FELNŐTTEKÉ:

Míg nem volt Facebook, csak a rokonság tudta, ha hülye volt egy családtag.

Ha egy bűnözőnek segítesz, mikor a bűnt elköveti, akkor tettestárs vagy.
Ha utána segíted, akkor ügyvéd vagy.

A pesszimista az alagútban a sötétséget látja, az optimista a fényt. A realista a vonat lámpáit.

A mozdonyvezető pedig három hülyét a síneken...

Orvos a részeg pácienshez:

- Tudja maga, hogy évente 30 000 svéd hal meg az alkohol miatt?
- Nekem aztán mindegy, én magyar vagyok!

A nagyapa megkérdezi az unokáját:

- Hogy vagy, kis unokám?
- Én egészen jól, papa, csak a fiaddal vannak problémáim.

Két barátnő hosszú idő után találkozik.

Az egyik felháborodva mondja a másiknak:

- Te jól átvertél engem! Azt mondtad, a Dezső gazdag, én meg hozzámentem feleségül!
- Rosszul emlékszel. Én azt mondtam, hogy több pénze van, mint esze.

Egy matróz hajótörést szenved, és 10 éve egy lakatlan szigeten él.

Egyik reggel meglát egy hajót a sziget mellett. Gyorsan meggyújtja a jelzőtüzet, amit szerencsére a hajón észre is vesznek.

Lehorgonyoznak, és egy csónak elindul a partra. Amikor kiköt, a hajótörött örömmel szalad eléjük.

A csónakban ülő első tiszt átnyújt neki egy újságot, a következő üzenettel:

- A kapitány úr azt javasolja, hogy olvassa el, mik történnek manapság a világban. Aztán döntse el, hogy megmentsük-e?

Peti az iskolából piszkosan érkezett haza. Az apja megdorgálja:

- Úgy nézel ki, mint egy malac. Tudod-e mi az, hogy malac?
- Tudom édesapám, egy nagy disznónak a fia.

Pszichiáter:

- Előfordult már magával az, hogy hangokat hallott úgy, hogy közben nem látott senkit?
- Már többször is.
- Főleg mikor?
- Főleg akkor, amikor telefonálok.

A plébános úr korholja a korhely Dezsőt, mert az minden este felönt a garatra

- Ej, Dezső, hát nem bántja a lelkiismeret?
- A lelkiismeret? Az nem... Csak az asszony néha...

- Te Gazsi, miért nem segítesz a többieknek, a gáton dolgozni? Hamarosan mindnyájunkat elönt a Tisza!
- Drága polgármester úr, mondja már meg nekem, hogy ez közügy vagy magánügy?
- Ez bizony közügy!
- Na, látja polgármester úr, ettől vagyok én 5 évre eltiltva!

Meghal a házi orvos, s lelke a mennyekbe száll. Az égi kapu előtt hosszú sorok várnak bebocsátásra, s a néhai orvos beáll a sor végére. Nyílik a kapu, Szent Péter végigtekint a tömegben, majd azt mondja az angyaloknak:

- Az orvost engedjétek előre! Ő volt a mi legjobb szállítónk.

Nagypapa arra ébred, hogy betörő járkál a lakásában.

- Segítség! - kiabál.
- Ne csapjon zajt - csitítja a betörő. - Nekem csak pénz kell.

Mire a nagypapó:

- Ja, az más. Akkor keressünk együtt, mert az nekem is kellene.

Szent Péter sétál a Váci utcán. Köré gyűlnek az emberek, és csodálják. Péter odalép egy vakhoz, ráteszi a kezét a vak szemekre, mire az rögtön látni kezd. Odalép egy sükethez, ráteszi a kezét a süket füleire, az rögtön hallani kezd. Péter odalép Gazihoz. Mire az rémülten hátrál:

- Hozzám ne nyúlj, rokkantnyugdíjas vagyok!

Egy utazási iroda előtt álldogál egy idős férfi és egy idős asszony, a kirakatot nézegetik. Az iroda vezetője felnéz a papírjaiból, meglátja az idős párt. Megesik rajtuk a szíve, és beinvitálja őket az irodába.

- Feltételezem, hogy az önök kis nyugdíjából nemigen engedhetnek meg maguknak egy külföldi utat, ezért úgy gondoltam, hogy cégünk most egy rendkívüli akció keretében megajándékozta önöket egy tengerparti nyaralással. Az öregek természetesen örömmel elfogadták az ajánlatot. A főnök az egyik alkalmazotthoz fordult, és azonnal foglaltatott nekik egy ötcsillagos hotelben szállást és repülőjegyet. Egy hónap elteltével megjelenik az idős hölgy az utazási irodában. Kedvesen fogadják:
- Milyen volt az utazás?
- Köszönöm, minden nagyon tetszett. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy ki volt az a kedves öregúr, akivel meg kellett osztanom a szobámat?

Az optimista azért várja az éjfél, hogy az új év elkezdődjön, a pesszimista pedig azért, hogy megbizonyosodjon róla, az óév elmúl.